

N.Y.C. TIME
זמן הדלקת נרות - 8:13
סוף זמני ק"ש - 8:37
9:13 -
סוף זמן תפלה - 10:29
דף היומי לש"ק: ע"ז י

בס"ד, ש"ק פ' קרח - פרק ד' - שנת תשפ"ה לפ"ק

פרשת קרח

מהו שיהא פטור מן המזווה? אמר לו, חייב במזווה. א"ל, כל התורה כולה רע"ה פרשיות אינה פוטרת את הבית, פרשה אחת שבמזווה פוטרת את הבית?

תמה על כך הכלי יקר (מובא בס' שנים מקרא): אפשר להבין את דברי חז"ל האומרים כי עדת קרח לגלגו על הלכות ציצית, בשל סמיכות הפרשיות בין פ' קרח לבין פ' ציצית המופיעה בסוף הפרשה הקודמת. אך מהיכן דרשו חז"ל שהם לגלגו על הל' מזווה?

ונראה לפרש כי חז"ל דייקו את דבריהם מפסוק זה. התורה מספרת כי דתן ואבירם יצאו נצבים "פתח אהליהם", ולכאורה יש להבין מדוע דקדקה התורה להדגיש שהם ניצבו "פתח אהליהם", וכי למאי נפ"מ היכן עמדו באותה שעה? מכאן דרשו חז"ל שהם לגלגו על המזווה הקבועה בפתח האהל.

"ויאמר משה בזאת תדעון כי ה' שלחני לעשות את כל המצעים האלה וגו'" (טז:כח). בספר אמת ליעקב מהג"ר יעקב קמינצקי זצ"ל איתא: הרי שמשה רבינו החליט מעצמו להביא את כל מסירת התורה בסכנה, שהרי לא מצינו שהבטיחו הקב"ה שיעשה לו נס, ואם לא ה' עושה הקב"ה הנס הרי זה כמו שמשה רבינו מודה שאינו שליח ה'. ואמאי עשה כן? אבל באמת לא היתה למשה רבינו ברירה אלא לעשות כן, והיינו משום שאם בתקופה ההיא עדיין ישנם אנשים המפקקים על שליחותו, א"כ כל תורתו שמסר לישראל אינה שוה כלום, שהרי אז תמיד יבואו עוד כאלו ויפקקו על אמיתות שליחותו, וא"כ מוכרח הוא לעשות "נסיין" זה, שהרי אף אם הקב"ה לא יעשה את הנס ויבחר שמושה אינו שליח אמיתי, אבל אם לא יעשה כלום ג"כ יצא כן, שהרי בלי זה תמיד יפקקו אנשים באמיתותו, ולכן לא ה' לו מנוס למשה מלעשות כן, ודו"ק.

בענין ברכת שהחיינו על מצות פדיון הבן

לפי ספר החינוך, מצוה שצ"ב היא: לפדות בכור אדם. כלומר, שמצוה על כל איש מישראל שיפדה מן הכהן בנו שהוא בכור לאמו הישראלית שנאמר: "אך פדה תפדה את בכור האדם" (יח: טו).

בסוף פ' ערבי פסחים (קכא): איתא: רבי שמלאי איקלא לפדיון הבן. בעו מיני, פשיטא על פדיון הבן: "אשר קדשנו במצותיו וציונו על פדיון הבן" אבי הבן מברך. "ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה", כהן מברך או אבי הבן מברך? כהן מברך, דקמטי הנאה לידי, או אבי הבן מברך דקא עביד מצוה? לא הוה בידי, אתא שאיל בי מדרשא, אמרו לי, אבי הבן מברך שתיים. והלכתא אבי הבן מברך שתיים.

"רב לכם כי כל העדה כולם קדושים וגו' וישמע משה ויפול על פניו" (טז:ג-ד). בזמננו זה מכובד" כתוב: "על שתי לחם יבצעו תמימים". ושמעתי מזקני ר' חנוך העניך בלום ז"ל שיש מפרשים תיבות אלו בדרך דרוש, דתיבת "לחם" רומז על ממון ופרנסה [כמ"ש "הטריפני לחם חוקי" (משלי ל:ח)], וגם על אישות [כמ"ש "כי אם הלחם אשר הוא אוכל" (בראשית ל:טו)], "קראנה לו ויאכל לחם" (שמות כ:כ). ולפעמים לדאבונינו אנו מוצאים אנשים חשובים שנכשלים בגזל ועריות, ועי"ז יוצא חילול ה'. וזהו "על שתי לחם" - ר"ל עניני ממונות ועריות, "יבצעו תמימים" - נשברים ונתרוצצים אפי' תמימים וצדיקים.

ואפשר לומר שקרח שפיקח ה', כשבא לחלוק על משה נתכוון להוציא לעז עליו שאינו קדוש ושנכשל בעניני עריות, ולכן כשהתחיל דבריו אמר: "כי כל העדה כולם קדושים", וכוון למ"ש רש"י בריש פ' קדושים: "כל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה", ורצה לומר שכל העדה פרושים מן העריות.

וכדי להדגיש דיבורו, הלביש אותם טליתות שכולם תכלת, מפני שבמצות ציצית ותכלת כתיב "ונתנו על ציצית הכנף פתיל תכלת וגו' וראיתם אותו וגו' ולא תתורו אחרי וגו' עיניכם אשר אתם זונים אחריהם וגו' והייתם קדושים לאלהיכם" (במדבר טו: לח-מ).

ועיין בפענח רזא עה"פ "רב לכם כי כל העדה כולם קדושים" שכתב: "לכם כי כל העדה" - סופי תיבות "מילה", כלומר הלא כולנו נימולים ככם.

ושמא י"ל דכוונתם ג"כ היתה שבמה שהיו נימולים היו פרושים מעריות, שהרי כתב הרמב"ם במורה נבוכים שטעם מצות מילה הוא כדי להחליש התאוה הגורמת לגילוי עריות (עיין מו"נ ח"ג פמ"ט). ואפשר שהיתה טמונה כוונה נוספת - שהיתה להם מעלה על משה רבינו, שהם היו נימולים ומשה לא נימול כרגיל, שהרי אחז"ל שנוול מהול.

ועכשיו מובן שאחרי שהדגישו איך היתה כל העדה קדושים ופרושים מן העריות במה שלבשו תכלת והיו נימולים - האשימו את משה רבינו שנכשל באשת איש, וכמו שדרשו חז"ל (סנהדרין קי). עה"פ "וישמע משה ויפול על פניו" (במדבר טז:ד) - מלמד שחשדוהו באשת איש, שנא' "ויקנאו למשה במחנה" וכו' מלמד שכל אחד ואחד קינא את אשתו ממה [פירש"י: אל תסתרי עם משה].

"ודתן ואבירם יצאו נצבים פתח אהליהם" (טז:כז). במדרש (במדבר"ר פי"ח:ג) איתא: קפץ קרח ואמר למשה, טלית שכולה תכלת - מהו שתהא פטורה מן הציצית? א"ל, חייבת בציצית. א"ל קרח, טלית שכולה תכלת אין פוטרת עצמה, ארבע חוטיין פוטרות אותה? בית מלא ספרים -

בפי"א מהל' ברכות (ק"ט) כותב הרמב"ם: כל מצוה שהיא מזמן לזמן כגון שופר וסוכה ולולב ומקרא מגילה ונר חנוכה, וכן כל מצוה ומצוה שהיא קנין לו כגון ציצית ותפילין ומזוזה ומעקה, וכן מצוה שאינה תדירה ואינה מצויה בכל עת, שהרי היא דומה למצוה שהיא מזמן לזמן, כגון מילת בנו ופדיון הבן, מברך עליה בשעת עשייתה שהחיינו, עכ"ל.

ולפי"ז יוצא שיש לאבי הבן לברך שהחיינו מטעם שמחת קיום מצוה שאינה תדירה, אבל מצד השני, כיון שהכהן נהנה מחמש הסלעים יש לו לברך שהחיינו שהרי זה דומה למ"ש הרמב"ם ריש פ"י מהל' ברכות: הבונה בית חדש והקונה כלים חדשים וכו' מברך וכו' שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה.

בשו"ת הרשב"א (ח"א סי' של"ח) נשאל: הא דאסיקנא בפדיון הבן דאבי הבן מברך שתים, אמאי לא מברך נמי כהן שהחיינו; יברך אבי הבן דקא עביד מצוה, ויברך נמי כהן דמטי הנאה לידי'.

והשיב: מסתברא דכהן לא מברך משום דהרי זה כשאר מתנות כהונה דאע"ג דמטיי בהא הנאה לכהן, לא מברך שהחיינו וכו' [ועיין בצ"ח (סוף פסחים) שכתב: באמת לא שייך שהחיינו בזה כי אם בהגיע לידו כלים חדשים שהוא חשוב אבל לא בשביל זווין]. ועוד נראה דבענין אחד התלוי בשני, כגון זה שהאב פודה והכהן מקבל פדיונו אין מברך אלא האחד, והרי זה כגון קונה כלים חדשים שלוקח מברך ולא המוכר. ואפילו בזיבונא דרמיא על אפי' [פי' - סחורה שאינה עוברת אלא ע"י הדחק] דמטיא הנאה לידי' דמוכר, עכ"ל.

ועיין בהגהות הרש"ש שהקשה כקושיית הרשב"א: מדוע לא יברכו שניהם - הכהן על הנאתו, ואבי הבן על קיום המצוה. ותיירץ: ונראה לעניות דעתי דבאמת פשיטא להו דשניהם צריכים לברך, רק דמיבעיא להו מי עדיף לברך ויוציא את חברו וכו', עכ"ל. ועיין בשו"ת חת"ס (יו"ד סי' רצ"ד).

בס' עדות לישראל (שירותא דצלותא עמ' קס"ח) איתא: א בעל המאור והר"ן לסוף פסחים מנמקים כונת הברכה כאן בזה"ל: ופדיון הבן שמברך אבי הבן שהחיינו, לפי שיצא מספק נפל, דכל ששהה [חין] ל' יום באדם, אינו נפל. וראה אבודרהם בהתחלת הקטע "פדיון הבכור". והיסוד לעצם הסבר זה מצינו בתוספות לגמ' סוכה (מו. ד"ה העושה) שכתבו: "ונראה דמצוה שיש עליה שמחה, תקנו שהחיינו". [בתום שלושים יום יצא הולד מספק נפל, כנ"ל, ונחשב כבר לבר קיימא, ומאותו רגע מתחילה השמחה האמיתית של ההורים]. וכך פסק הרמב"ם (הל' בכורים פי"א ה"ה) וטור ושו"ע (יו"ד סי' ש"ה).

ב ואם האב בירך שהחיינו בשעה שמל בעצמו בנו הבכור, [כדעה א' שבשו"ע (יו"ד סי' רס"ה ס"ק ו') ביחס לחוץ לארץ, ובארץ ישראל בכל ברית מילה] נחלקו הפוסקים - אם שוב לברכה כאן, בשעת הפדיון. דעת הרמ"א (יו"ד סי' רס"ה ס"ק ז') שלא לברך, אבל הדרישה לטור (שם אות ז') חולק, ומצריך גם בכגון דא לברך, ולכך הכריע הש"ך לשו"ע (שם סוף אות י"א) הכותב: "אלא בכל ענין יש לברך בשעת הפדיון וכך נוהגין". הגר"א (שם אות ל"ז) ציין לעיין בש"ך - שמ"מ שהסכים לו, וכך פסק בחכמת אדם (כלל קמ"ט אות כ') וכך נוהגין.

ג ובספר שו"ת בני ציון (סי' ק"ז) מובאת שאלה: אחד שבירך שהחיינו בשעת המילה של בנו בכור והוא לא מל בעצמו (עיין מה שצינתי לעיל מרמ"א) אם שוב יברך שהחיינו בשעת הפדיון. ומסיק שם מתוך בירור הענין בשרשו: ולכן אף שעשה שלא כדין, שבירך בשעת המילה, מכל מקום לא נפטר בזה מברכת שהחיינו שבשעת פדיון.

ובספר זוכר הברית מעורר המחבר ז"ל שאלה - מי שעשה כבר פדיון בנו מאשתו הראשונה, אם צריך לברך שוב כשמקיים מצוה זו אצל בנו הבכור מאשתו השניה. ומסיק שם כן לברך; ובספר לקו"פ מביא הכרעה זו גם בשם ספר טוב טעם ודעת (ח"ב מהדו"ג סי' קכ"ד) ומעיר שם שהסכימו לו חכמי העיר. ומביא שם פלפול ארוך בענין זה מאת הרה"ג אלעזר אייבשיץ ז"ל מסטרעדין, והאריך בראיות כן לברך.

בס' ברכת השיר והשבח (מה"ת פ"י) מובא סיכום ההלכות השייכות לברכת שהחיינו על פדיון הבן:

א. אבי הבן מברך ברכת שהחיינו על מצות פדיון הבן. (יו"ד סי' ש"ה סע' ח').

ב. אם פודה בנו ע"י שליח, יש אומרים שהשליח מברך שהחיינו (דרישה אות ג', ושו"ת חת"ס יו"ד סי' רח"צ) ויש אומרים שאין השליח מברך שהחיינו (צל"ח ופני ארי' הו"ד בפ"ת אות ט"ז) ולכן מהיות טוב יקח השליח פרי חדש ויברך שהחיינו ויכוין גם על המצוה (חת"ס שם).

ג. אבל מברך שהחיינו על פדיון בנו.

ד. מברך שהחיינו על פדיון בנו שחל בימי בין המצרים, ובשעה שמברך שהחיינו על המצוה יכול לפטור גם פרי חדש אחר. ואחרים גם יכולים לצאת בברכתו ולאכול פרי חדש, והעיקר שיהיה שומע ומשמיע יחד מכוונים.

ה. וכן אם חל הפדיון בימי בין המצרים, ואבי הבן היה בחו"ל וכדו' ומינה שליח לפדות בנו, יכול השליחה לברך שהחיינו על פרי חדש ויכוין לפטור בזה גם את המצוה.

ו. אם חל הפדיון ביום תשעה באב, הנכון הוא לדחות הפדיון לערב היינו מוצאי ת"ב (הגר"ח קניסקי שליט"א, וע"ע בשע"ת סי' תקנ"א ס"ק ט"ו).

ז. אם שכח לברך שהחיינו בשעת הפדיון יוכל לברך שהחיינו כל עוד שהכהן מברך את הבן [היינו ברכת אשר קידש עובר במעי אמו].

ח. בכור שהוא גדול ורוצה לפדות עצמו והוא מהתינוקות שנשבו, שאינו יודע אם בא לאחר נפלים, ואמו אינה לפניו, דכיון שהוא ספק אין לו לברך שהחיינו על פדיונו, אלא יברך הכהן שהחיינו ויכוין גם להוציאו. (שו"ת להורות נתן ח"ז סי' פ"א, וע"ע שו"ת אגרות משה חיו"ד ח"א סי' קפ"ח).

ט. במקום שאבי הבן לא מברך שהחיינו ואין מי שיברך שהחיינו [היינו שהאב לא מינה שליח לפדות בנו] הכהן מברך שהחיינו. (עיין רש"ש סוף פסחים, ובפ"ת סי' ש"ה ס"ק כ"ט).

י. היכא שמת הבן לאחר שלושים יום [שחייב האב לפדותו ולברך על הפדיון, אבל] אין האב מברך שהחיינו על פדיונו (רמ"א סי' ש"ה סע' י"ב).

יא. בכור שפדאו ביום כ"ט קודם שמלאו לו שלושים יום, צריך אבי הבן לחזור ולפדותו בלא ברכה, והכהן שקיבל מעות הפדיון יחזירנו לאבי הבן במתנה גמורה, ויחזור ויפדה באותם מעות את הבן ובלא ברכה, וטוב שאבי הבן ילבש בגד חדש ויברך ע"ז שהחיינו, ויכוין גם לפטור את המצוה. (ספר שובע שמחות דף כ"ט ע"ב)

יב. אולם אם עשו הפדיון ביום שלושים לעת ערב אע"פ שעדיין חסר

לכ"ט יום ומחצה ותשצ"ג חלקים אפ"ה הבן פדוי ולא צריכים שוב לפדותו. (ע"פ שו"ת אגרות משה יו"ד ח"א סי' קצ"ו).

יג. בן ממזר שהוא בכור אין מברכים על פדיונו שהחיינו, דאע"ג דיש לפדותו מ"מ אין מברכים שהחיינו וגם הכהן לא מברך שהחיינו.

יד. בכור שנולד בחודש השביעי והוא באינקובטור, ואחר שעבר עליו שלושים יום והוא עדיין בן ח' חדשים אפ"ה יש לפדותו כמו כל שאר הילדים. (שערים המצויינים בהלכה סי' קס"ד אות ז' בשם החזו"א, סי' ילקוט יוסף רצ"ז דף צ"ט).

טו. בכור שנולד לאשה פנויה שנבעלה לישראל, מברך הבעל שהחיינו על פדיונו ואם הבעל לא נמצא בשעת הפדיון מברך הכהן שהחיינו על הפדיון (עיי' שערים המצויינים בהלכה שם ובסידור חזון עובדי' דף 637).

טז. בכור שנולד לישראלית שנבעלה לגוי, אין מברכים שהחיינו על פדיונו אלא יש לברך שהחיינו על פרי חדש ולפטור גם את המצוה (שו"ת אגרות משה יו"ד ח"א סי' קצ"ה), ואם אין פרי חדש, יברך הכהן שהחיינו (כש"כ באות י"א במקור הברכה).

יז. בן ראשון שנולד לו מאשתו השניה, פשוט הוא שיש לאב לברך שהחיינו על פדיונו, כיון דבפטר רחם תליא רחמנא א"כ מה לי אשתו הראשונה או אשתו הרביעית, דכל היכא דהוה פטר רחם יש לו לאב לפדותו ולברך שהחיינו.

יח. זוג משומדים (ר"ל) שנולד להם בן בכור, יש לאב לברך שהחיינו על פדיון בנו, דישראל אע"פ שחטא ישראל הוא.

יט. אב ובנו שלא נפדו, יפדה האב את עצמו תחילה ואח"כ פודה את בנו, ופשוט הוא שפודים את כל אחד לחוד, ומש"ה אפשר לברך הברכות שוב על פדיון בנו, דכל פדיון הוא חיוב בפני עצמו, דאין זמנו של האב כזמנו של הבן.

כ. כשחל המילה והפדיון ביחד, מברכים שהחיינו על כל מצוה בנפרד.

כא. היכא שמת האב, מוטל החיוב על הבית דין לפדותו, וטוב שהשליח ב"ד יקח פרי חדש ולברך עליו שהחיינו ויכוין לפטור בזה גם המצוה. ובכה"ג אין שום אפשרות שהאמא תפדה את בנה כיון שאין האשה מצווה על פדיון בנה. [אולם יכול הוא למנות את אשתו כשלוחו כל עוד שהוא חי (עי' בסעיף הבא)].

כב. ואם האבא חי וממנה שליח את הסבא או את האם, פשוט הוא שמברכים על הפדיון, אולם לברך ברכת שהחיינו זה תלוי במחלוקת הפוסקים כש"כ הפתחי תשובה שלדעת הצ"ח והפני אריה אין השליח יכול לברך שהחיינו, אולם לדעת החתם סופר והדרישה השליח יכול לברך שהחיינו. ולכן יש עצה כמו שכתב החתם סופר בתשובות (סי' רח"צ) שיקח פרי חדש לברך עליו שהחיינו ויפטור בזה את הברכה שהחיינו על הפדיון. או שיש עוד אפשרות שהכהן יברך שהחיינו.

כג. אם הפילה וולד שאינו מרוקם, ובדקה הנשים והציצו בו שאינו מרוקם, ולד הבא אחריו חייב מעיקר הדין בפדיון כמהרי"ק וכהכרעת הרמ"א (בסי' ש"ה סע' כ"ג), ואם ירצה לחוש לדעת החכם צבי שחולק על המהרי"ק וס"ל דגם היכא שראו הנשים שלא היה מרוקם ג"כ פטור מלפדות הבן שבא אחריו משום שאין אנו בקיאים מהו מרוקם, יאמר הברכה בלא שם ומלכות, ושהחיינו יברך הכהן על האי הנאה דמטי לידיה. אולם אם לא ראו כלום ואפילו שהחזקה מעוברת, אין כאן לכהן כלום אך אם יש ספק בשיעור החזקה דמעוברת, נהי דאין לכהן מספק מ"מ אם ירצה לצאת יד"ח שמים מידי כל הספיקות יתן לכהן החמש סלעים במתנה ע"מ להחזיר, ולא יברך כלל, ואפילו הכהן לא יברך שהחיינו שהרי לא אתי הנאה לידיה, דנותן לו ע"מ להחזיר.

כד. אם לא פדהו האב, חייב הבן לפדות את עצמו כשיגדל, והכהן שואלו אם הוא בכור ופטר רחם, ואם האב נוכח באותו המעמד, שואל לאב ומעיד עליו, והבכור מברך אשר קדשנו במצותיו וצונו על פדיון הבן ומברך גם שהחיינו, ונותן הכסף לכהן, והכהן נוטלו.

לד"נ מורי ורבי הגאון הרב אברהם יעקב בן הרב מאיר הכהן פאם זצ"ל - נפ' כ"ח מנחם אב תשס"א
לד"נ ר' בנימין בן הרב ר' מרדכי ז"ל שור
לד"נ מרת עטא שרה בת ר' בנימין ע"ה - נפ' כ"ג אדר א' תשס"ח

TORAH LODAAS

PARSHAS KORACH
© COPYRIGHT 2025
BY RABBI MATIS BLUM Z"L

נדב בן דבורה לרפ"ש
רוחמה ליבא בת רבקה לרפ"ש
צביה חיה בת לאה ברעניא לרפ"ש
לד"נ פעסא רחל בת דבורה

“ויקח קרח” (טז:א)

“And Korach took ...”

Chazal in Pirkei Avos tell us that the dispute of Korach represents a quarrel which is not *Lesheim Shomayim*, while the disagreements between Hillel and Shammai epitomize arguments for the sake of Heaven.

Hagaon Rav Chaim Volozhin, Z'T'L, noted that only men of the stature of Hillel and Shammai could allow themselves to have a disagreement for the sake of Heaven. Lesser people must shy away from every form of *Machlokes* - even if they perceive it as being waged for lofty purposes.

“ויקח קרח” (טז:א) פירש"י: שהלבישם טליתות שכולן תכלת וכו'

“And Korach took.”

Rashi explains that Korach and his followers wore *Talisos* which were completely colored with *Techeiles* [a bluish-green dye] and asked Moshe if a *Talis* which is completely dyed with *Techeilis* requires a thread of *Techeilis* on the *Tzitziyos*.

The *Chasam Sofer, Z'T'L*, quoting his rebbi, Rav Noson Adler, *Z'T'L*, said that this act of Korach and his followers symbolized their argument with Moshe. They said that just as a garment which is entirely colored with *Techeilis* does not require a single thread of *Techeilis* in the *Tzitziyos*, so too, a nation that is completely holy does not need a leader. Moshe replied that this is a fallacy, for even a four-cornered garment that is totally covered with *Techeilis* still requires a single thread of *Techeilis* in the *Tzitziyos*. So too, a nation, no matter how holy it is, still must have a leader.

“ואת כל הרכוש” (טז:לב)

“And all of the possessions [of Korach and his followers were swallowed by the earth].”

What was the purpose of this?

The *Seforno* explains that if needy, righteous people would have benefitted from the possessions of the congregation of Korach, it would have been considered a

Zechus for them (see Rashi on Vayikra 5:17). To prevent this, all of the belongings of *Adas Korach* were lost with them.

HALACHIC DISCUSSIONS

(not to be relied upon for Halacha L'Ma'aseh)

If someone recited a Bracha on his Tefilla Shel Rosh, and before he was able to say *Boruch Sheim Kevod Malchuso* ..., he had to answer *Yehei Shmei Rabba* ... or *Kedusha* there is no purpose in reciting *Boruch Sheim*... afterwards (*Hagaon Rav Shlomo Zalman Auerbach Z'T'L*, cited in *Halichos Shlomo, Tefilla, 4:17*).

The *Eishel Avrohom* (Butchatch) writes that one can recite *Boruch Sheim* ... after an interruption.

It should be noted that from the Targum Yerushalmi (*Bereishis 49:1, Devorim 6:4*) it is clear that *Yehei Shmei Rabba* ... is closely related to *Boruch Sheim* ... Thus, one who said *Yehei Shmei Rabba* ... after putting on his *Tefilla Shel Rosh* would certainly have no need to recite *Boruch Sheim* ... afterwards (see *Teshuvos V'hanhagos I:60; Emes L'Yaakov, Vayechi*).

QUESTIONS OF THE WEEK

- 1) What did Korach have in common with Haman?
- 2) What did Yitzhar [Korach's father] have in common with Eisov?
- 3) What three things did Korach deny?
- 4) When did Moshe Daven to Hashem *not* to accept someone's Teshuva?
- 5) May one appoint a *Shli'ach* to redeem his firstborn son?
- 6) Who received the portion of Eretz Yisroel that was originally intended for the congregation of Korach?
- 7) How wealthy was Korach, and how did he obtain his wealth?
- 8) What did the congregation of Korach say as they were being swallowed by the earth?
- 9) For what did Aharon use the *Machtos* (pans) after the *Ketores* was offered on them and before he melted them to be used as an inlay for the *Mizbei'ach*?
- 10) What did Aharon write on his staff, and how did his

staff flower?

- 11) How was Ohn ben Peles related to Dosson and Aviram?
- 12) From where did Aharon's staff come?
- 13) When Moshe said: "אם בריאה יברא ה'", what new creation was he referring to?

ANSWERS

- 1) Korach and Haman were both enormously wealthy people whose wealth and desire for power ultimately led to their downfall (see Bemidbar Rabba 22:6).
- 2) Yitzhar and Eisov both had a son named Korach (see Bereishis 36:5,14).
- 3) Korach rejected the divinity of the Torah, the fact that Moshe was a prophet and that Aharon was the Kohein Godol (Yerushalmi, Sanhedrin 10:1).
- 4) Moshe Davened that Hashem *not* accept Korach's Teshuva (Tanchuma, Korach 7).
- 5) The Rama (Yoreh Deah 305) is of the opinion that a father cannot appoint a *Shli'ach* to redeem his firstborn son. The Shach and Taz disagree and maintain that he can.
- 6) Yehoshua and Kaleiv (Baba Basra 118b).
- 7) It took 300 white mules to carry the keys to the treasure-houses of Korach. He obtained his wealth by taking one of the three treasures that Yosef had concealed in Mitzrayim after it was revealed to him (Pesachim 119a).
- 8) "Hashem is righteous and He is judging us truthfully. The words of Moshe are truthful and we are wicked because we rebelled against him" (Targum Yonoson 16:31).
- 9) He used them as Mechitzos to separate himself from the impurity of those who had died (Targum Yonoson, and Peirush Yonoson 17:13).

- 10) He wrote his name on the top of the staff and the name of his tribe - Leivi - lower down. In between the two names he placed a ring. When the staff flowered, only the part that had his name produced flowers (Midrash Yelamdeinu).
- 11) According to the Chizkuni (16:1) Peles was Palu ben Re'uvein - the brother of Eliav, the father of Dosson and Aviram. Thus, Ohn was the first cousin of Dosson and Aviram.
- 12) There are different opinions in the Midrash (Bemibar Rabba 18:23): either from Yehuda or Moshe, or a beam of wood that Moshe divided into twelve pieces.
- 13) The method of dying - no one had ever been swallowed up by the earth (Chizkuni 16:30).

NOW AVAILABLE

The sefer **נר מתהיהו** is available for purchase:

- in seforim stores
- via shipping by emailing torahlodaas@gmail.com
- by picking up in Monsey, Queens, or Lakewood.
Please be in touch via email.

The sefer **מצא טוב** on **שמחות** and the set of Torah Lodaas volumes 1-5 are available for purchase. Email to purchase.

Due to many practical considerations, Torah Lodaas is only available through e-mail. Anyone who wishes to dedicate an issue or receive Torah Lodaas is asked to send his name and e-mail address to: TorahLodaas@gmail.com

*The material for this issue has been reprinted
from previous years*